

Příspěvek pro pastorační konferenci Plzeňského biskupství 8.5.2002
Sněmovní kroužek 005 - Studentská duchovní správa (Falkenauer)
Tento text odsouhlasilo 17.5.2002 všech cca 15 přítomných studentů, kteří se obvykle zúčastňují práce sněmovního kroužku

KOMUNIKACE - SPOLUPRÁCE - DIALOG - VZTAH MEZI KNĚŽÍMI A LAIKY

Komunikace jako výměna nejrůznějších informačních obsahů je přirozenou a nezbytnou součástí existence každého živého organismu. Jednou z jejích nejvyšších, nejsložitějších a nejvzácnějších forem je *komunikace mezi lidmi*. Komunikace nás může učinit lidštějšími. Právě komunikace slouží k vyjádření úcty, lásky, předání víry. Naučí-li se člověk dobře komunikovat, může obohatit nejenom sám sebe, ale zejména ostatní lidi, může zlepšit tento svět. Rozvíjení komunikace je proto důležitý úkol, který stojí před každým z nás.

Komunikace tedy předpokládá výměnu informací, názorů, rozhodnutí a postupů mezi dvěma stranami – v našem případě mezi kněžími a laiky. Měla by být obousměrná a vyvážená. Předpokládá otevřenost a důvěru na obou stranách.

Problémy v komunikaci mezi kněžími a laiky se neliší od problémů v komunikaci, které nacházíme v běžném životě (rodič x potomek, učitel x žák, nadřízený x podřízený,...) a je třeba k nim také tak přistupovat. Tyto problémy vycházejí z problémů jednotlivých lidí (jejich osobnosti, povahy,...). Každý by měl na odstranění svých nedokonalostí a slabin pracovat stejně jako na rozvíjení vlastních hřiven.

Ke komunikaci je třeba mít vlohly. To však neznamena, že se komunikaci nedá naučit. Každý by se měl snažit své komunikační schopnosti rozvíjet. Existují kursy rozvíjení praktické stránky komunikace – mohly by se stát vhodnou pomocí při zlepšování vlastních komunikačních dovedností. Stejně tak je i důležité zařadit výuku komunikace a psychologie do přípravy seminaristů.

Pro lepší komunikaci je dobré vymezit přesně pravomoci – kdo za co odpovídá, které oblasti jsou vhodné pro angažování laiků a které nikoliv, které oblasti by kněží měli laikům předat a co spadá pouze do jejich kompetencí (otázky údržby a správy kostelů, ekonomika farnosti,...) Kněží by měli umět říct (včas), co potřebují, aby si laikové mohli rozdělit práci. K tomu by měly fungovat farní rady složené z lidí, kteří se chtějí angažovat a mají pro to profesní předpoklady. Kněží by si měli uvědomit, že v některých (světských) oblastech jsou zastupitelní a nemusí vždy vše nést jenom na svých bedrech. Měly by být přesně vymezeny pravomoce farní rady.

Kněží (ale i laici) by se měli snažit komunikovat aktivně – tzn. vyhledávat i ty kteří "stojí stranou", všimnout si a přijímat nově příchozí do "farní rodiny", pořádat setkání farnosti, návštěvy v rodinách. Při tom je důležitá pravidelnost v rozumném časovém intervalu. Duchovní obnovy,

setkávání mladých, manželských párů, seniorů, celé farnosti, přednášky, společné vzdělávání, návštěvy osobností nejen z katolické církve by měly být pravidelnou součástí života ve farnosti.

Důležitá je též zpětná vazba. Informovat co se událo, nebo naopak neudálo a proč. Také poděkování a uznání ze strany laiků i kněží by měla být samozřejmostí.

Komunikace mezi kněžími a laiky ovlivňuje také vztahy a postoje nevěřících k církvi. V církvi bychom si tedy měli uvědomovat, že naše postoje, vztahy a problémy nejsou jenom naší "vnitřní" záležitostí, ale že mají i společensky širší rozměr.

Hlavně vlastním příkladem, slovem a skutkem se můžeme přiblížit k druhým (věřícím i nevěřícím).